

[Chr. Søgaard.]

Indehaveren af Bevillingen ved at give ham en fast Sum, der kan variere fra 10 000 til 20 000 Kr. Den eneste Betingelse, der stilles, var, at han intet maatte have med Driften at gøre.“

Det er stærke Ord, Borgmester Kaper anvender, og de maa selvfølgelig staa for hans Regning, men jeg tror, det var klogt af os, naar vi skal lovgive om denne Sag, at have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold. Der er sikkert flere vanskelige Punkter, som man maa være opmærksom paa.

Om Filmens Kvalitet udtaler Læge Wanscher under samme Forhandling:

„Det vilde sikkert glæde mange, om Statens Filmcensur havde en mere sleben Saks, baade med Hensyn til enkelte Afsnit i en Film og Filmens Titel.“

Loven af 1922 er, i alt Fald her i København, praktiseret saaledes, at der er udstedt Tomandsbevillinger, saaledes at to har været fælles om en Bevilling. Jeg tror, dette er en uheldig Form for Bevillinger. Da vi i 1922 behandlede Lovforslaget, tænkte vi os egentlig ikke, at Loven skulde kunne praktiseres paa den Maade, men ganske vist staa der ikke noget bestemt derom i Loven.

Jeg forstaaer naturligvis godt, hvorfor Ministeren gik denne Vej med disse Dobbelbevillinger, men Resultatet af det er efter min Formening ikke godt. Der kommer let et Modsætningsforhold frem mellem disse to Personer, som saaledes er lænkede sammen. Der kan være Forskel i Alder, Forskel i Udvikling og Forskel i Karakter, de kan have forskellig Uddannelse og Livsanskuelse, og de har ikke en Gang det Privilegium, som uenige Ægtefæller har, at de kan faa Lov til at gaa fra hinanden, de er uløseligt lænkede sammen. Den ene har maaske Indsigt i Sagen, den anden har ingen Indsigt, og det kan være, at den, der ingen Indsigt har, vil raade mest, det sker undertiden. Alt dette giver Anledning til Rivninger. Ofte er det vel saadan, at den ene af Bevillingshaverne er passivt nydende, en Slags Aftægtsmand, som maa føles som en Byrde for Yderen, ligesom det ogsaa maa være ret ubehageligt for Nyderen. I Lovforslaget er der om ikke bestemt fastslaaet, saa dog antydnet, at man ikke fra Administrationens Side længere vil gaa frem ad den Vej, idet der staaer i § 1, at

„Bevillingen gives som Regel til en enkelt Person“.

Det er udmærket, det kan jeg give min fulde Tilslutning. Men nu vil jeg gerne spørge Ministeren, hvad man skal gøre ved dem, som er lænkede sammen, og som

fremdeles skal være det. Kunde der ikke træffes en Ordning, saaledes at den ene af dem bliver ledende? Det skulde gerne være den, der har mest Indsigt. Selv om dette ikke kunde naas ved en mindelig Overenskomst Bevillingshaverne imellem, kunde der maaske fra Administrationens Side foretages en Ordning i den Henseende, naar Bevillingen skulde fornyes. Der er ogsaa den Vej at gaa at give Nr. 2 en ny Bevilling eller lade den anden Part affinde sig med ham ved at betale ham en Sum paa en eller anden Maade. Jeg tror, at jeg her rører ved et Punkt, som er meget uheldigt.

I sidste Stykke i § 1 foreslaas det, at

„Bevilling eller Godkendelse som Leder af et Biografteater kan kun meddeles Personer, der paa fyldestgørende Maade godtgør at have fornøden Indsigt i Forhold vedrørende Biografteatervæsenet“.

Dette kan jeg selvfølgelig tiltræde. I samme Paragraf, 2det Stykke, staaer der, at

„Justitsministeren kan bestemme, at en vis Brøkdel af Forevisningstiden i Biografteatrene skal anvendes til Forevisning af danske Films“.

Dette er ogsaa ganske udmærket, og det kan man kun billige, men der er den Svagheit ved denne Bestemmelse, at vi har næsten ingen danske Films. Man regner, at der her i Landet bruges 350 nye Films om Aaret, deraf er de 300 amerikanske, en 5—6 danske og Resten tyske eller svenske, saa der er ikke mange danske Films at vælge imellem. Jeg tror, det vilde have mere Betydning at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at de Films, der forevises, bliver udlejet af danske Udlejningsselskaber, og at i det hele taget den Kapital, som er i Filmsforretningen — saa vidt det er muligt, det kan maaske være vanskeligt at kontrolere —, er dansk Kapital.

Med Hensyn til de finansielle Virkninger af Loven af 1922 har Forventningerne ikke fuldt ud holdt Stik. Jeg udtalte som Ordfører i 1922, at jeg ventede, at vi med de Teatre, vi havde og mulig fik, vilde naa op til en Bevillingsafgift af 1/2 Mill. Kr. Dette har vi ikke naaet, den gennemsnitlige Bevillingsafgift har i disse Aar været 362 000 Kr. om Aaret, hvoraf Staten faar de to Trediedele og Kommunerne den ene Trediedel. Der er snarere nu, som jeg begyndte med at nævne, en Nedgang end en Opgang, og det skyldes naturligvis de smaa Teatre, som har vanskelige Kaar at virke under, bl. a. paa Grund af Kampen med de store Teatre, og fordi de faar de udspillede gamle Films. Hvis det derfor vil